

Gods wegen hoger dan onze wegen.

Lezen: Exodus 14:1-22

Psalmen: vrij in te vullen

Gemeente, de tekstwoorden waarvoor ik in deze morgendienst/middagdienst uw aandacht wil vragen, vindt u in Exodus 14, in het bijzonder in het 10^e tot en met het 15^e vers. Daar lezen we het Woord van God als volgt:

Als Farao nabij gekomen was, zo hieven de kinderen Israels hun ogen op, en ziet, de Egyptenaars togen achter hen; en zij vreesden zeer; toen riepen de kinderen Israels tot den HEERE.

En zij zeiden tot Mozes: Hebt gij ons daarom, omdat er in Egypte gans geen graven waren, weggenomen, opdat wij in deze woestijn sterven zouden? Waarom hebt gij ons dat gedaan, dat gij ons uit Egypte uitgevoerd hebt?

Is dit niet het woord, dat wij in Egypte tot u spraken, zeggende: Houd af van ons, en laat ons de Egyptenaren dienen? Want het ware ons beter geweest de Egyptenaren te dienen, dan in deze woestijn te sterven.

Doch Mozes zeide tot het volk: Vreest niet, staat vast, en ziet het heil des HEEREN, dat Hij heden aan ulieden doen zal, want de Egyptenaars, die gij heden gezien hebt, zult gij niet weder zien in eeuwigheid.

De HEERE zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn.

Toen zeide de HEERE tot Mozes: Wat roept gij tot Mij? Zeg den kinderen Israels, dat zij voorttrekken.

Het thema van de preek is: **Gods wegen hoger dan onze wegen.**

Er zijn twee aandachtspunten:

1. een **doodlopende weg**
2. een **gebaande weg**

Gemeente, het leven van Gods kinderen wordt vaak gekenmerkt door tegenspoed, door benauwdheid, door zorg. Tegenspoed wat betreft lichaam en gezondheid, benauwdheid in de ziel, en ook zorgen als het gaat om de *weg* die de Heere in ons leven gaat volgens het plan van Zijn voorzienigheid.

Maar wat geeft het een *rijke vrucht* als we met *al* die tegenspoed, benauwdheid en zorg aan de voeten van de Heere terecht mogen komen. Dat *kunnen* we zelf niet, dat *willen* we in zulke omstandigheden vaak ook helemaal niet, daar is een daad van God voor nodig.

En hoe vaak moeten Gods kinderen *achteraf* niet erkennen en belijden: ik heb mijn vertrouwen *op mensen* gesteld. Op *prinsen* mijn betrouwen gesteld, zoals de psalmdichter zegt. En wat heb ik weinig het oog *omhoog* geslagen.

En toch, als de Heere die wegen van tegenspoed, benauwdheid en zorg heiligt, dan gaat ons oog niet meer naar al die omstandigheden of naar mensen. Dan zou het Gods volk niet verwonderen, als de hemel gesloten zou blijven, en ze geen antwoord van de Heere zouden krijgen. En toch, al die tegenspoed, benauwdheid en zorg drijft hen niet *van de Heere af*, maar juist steeds meer *naar de Heere* toe.

We kunnen wel *denken* dat we zullen verdrinken, maar het water zal *nooit* over onze lippen gaan. En *achteraf* zingen we: Het is *goed* voor mij, verdrukt te zijn geweest. Wat *was* het nuttig. Want *juist* in die armoede van mezelf, en in die afhankelijkheid van de Heere, *juist* in *die* weg heeft Christus voor mij zo'n waarde, zo'n betekenis gekregen.

We kunnen immers zo leven van de dingen van het verleden. Maar de Heere leidt zijn kinderen in wegen van druk en moeite, in doodlopende wegen, opdat... opdat er van de mensen *niets* zou worden, en er alleen eer voor God zou overblijven.

Vandaar ons eerste aandachtspunt:

1. Een doodlopende weg

De woestijnreis van het volk Israël is een *beeld* van het leven van Gods kinderen. Een beeld van de *lessen* die zijn leren moeten tussen Egypte en Kanaän.

Door een hoge hand zijn zij uit Egypte gegaan. Ontrukt aan de macht van farao.

Door wedergeboorte levend gemaakt, ontrukt uit de macht van satan.

Want van nature is ons hart dood. We zitten wel in de kerk, maar diep in ons hart zijn we net als farao en zeggen we: wie is de Heere, Wiens stem ik gehoorzamen zou?

We zijn van nature vijanden van God! Totdat God ingrijpt. Vrij, eenzijdig! Totdat God, naar Zijn Goddelijk welbehagen in het uur van de bekering ons rukt uit de macht van de dood, uit de greep van de satan.

We zouden nooit *zelf* Egypte verlaten hebben, maar dat ingrijpen van God is *vrij* en niet tegen te staan.

En nu is de reis van Egypte naar Kanaän niet anders dan een beeld van de *leerschool* van God de Heilige Geest, de school waar mensen *nooit* uitgeleerd raken. We willen wel graag *leermeester* worden, maar we blijven *leerling*.

Op die leerschool gaat de Heilige Geest in hen, die afgesneden zijn uit Adam en die ingelijfd zijn in Christus, Christus en al Zijn weldaden deelachtig maken.

Het is een *leerschool*, een school in het bijzonder van *gebed*. Het is de school van de Geest der genade en der gebeden.

Wat kunnen *gebeden* Gods kinderen op een *laag* pitje staan. Niet zozeer de gewone, dagelijkse gebeden, aan tafel, in ons gezin. Maar dat *verborgen* gebed, dat piepen als een zwaluw, dat smeken en roepen als een zondaar voor God. Ik wil mijn misdaan die U tergen, niet verbergen, daar Gij alles ziet en weet. Doorgrond en ken mijn hart, o Heer'.

Maar de Heere *Zelf* leert Zijn kinderen die afhankelijkheid, en wekt hen dagelijks op tot gebed.

En *de weg waarin* Hij hen leert bidden, waarin Hij hen leert zien op Hem (die in zware strijd zijnde bad te ernstiger bad), *die weg* zien we hier in onze tekst.

God had na uittocht uit Egypte de leiding van het volk Israël in handen genomen. De wolk- en vuurkolom wees hen de weg. Mozes had een reisplan uitgestippeld: *kort en snel* naar Kanaän. Nog een dag of tien, en dan zijn we thuis!

Maar *God...* (staat er in hoofdstuk 13:18) leidde het volk om, langs den weg van de woestijn der Schelfzee. God haalt een *streep* door het reisplan.

Maar God leidde het volk om, langs den weg van de woestijn der Schelfzee en zij reisden uit Sukkoth en zij legerden zich, d.w.z. zij sloegen hun tenten op in Etham. Niet de *kortste* weg, maar de *langste* weg.

Zij legerden zich in *Etham*, aan het einde der woestijn. Etham, het *einde* van de woestijn, dat wil zeggen: daar houdt het vruchtbare land op. Voor hen ligt de *woestijn*, de *wildernis* van de woestijn Sinai.

Mozes had leiding..., maar nu neemt *de Heere Zelf* de leiding. Hij *Zelf* gaat voorop, overdag met de wolkkolom, in de nacht met een vuurkolom.

En dan volgt hoofdstuk 14. vers 2:

Spreek tot de kinderen Israels, dat zij wederkeren, en zich legeren voor Pi-hachiroth, tussen Migdol en tussen de zee, voor Baal-zefon; daar tegenover zult gij u legeren aan de zee.

Zeg tegen het volk dat zij *wederkeren*... Niet de kortste weg, niet alleen een omweg, maar *terug*!

Jongens en meisjes, wie vlucht, wil *weg*! *Zo snel mogelijk! Weg* van de vijand! Hoe eerder in Kanaän, hoe beter! Want stel je, voor dat farao hen achtervolgen gaat!

En *nu*...? Niet de kortste weg, niet alleen een omweg, maar de weg *terug*. En dan ook nog op een schijnbaar *doodlopende* weg!

Wat is de Heere wijs.

Wat zou er gebeurt zijn met *u*, als u die ziekte niet gekregen had?

Wat zou er met *u* gebeurt zijn, als die ander u niet zo vreselijk benadeeld had?

Wat zou er van *u* geworden zijn, als u de eerste keer direct als ambtsdrager gekozen was?

Wat was er van *je* terecht gekomen als die verkering van toen was aangebleven?

Als *uw* plannen, als *jouw* plannen waren doorgedaan...?

Wat was er van *jou*, van *u* terecht gekomen *zonder* al die moeilijke wegen, die omwegen, die doodlopende wegen?

Wat zou er van *Israël* terecht gekomen zijn als *hun* reisplan doorgedaan was? Ze zouden de Filistijnen ontmoet hebben...! Ze zouden regelrecht en onbewapend in de handen van de vijand gevallen zijn.

Maar nu, nu worden ze *omgeleid*. Ze worden *eerst geoefend* in *doodlopende* wegen. Ze worden eerst geoefend in het woestijnleven. Straks moeten ze *eerst* de lessen leren van de Sinai, van de tabernakel, van de offers, de lessen van het *bloed*, van het bloed der verzoening. De Heere weet wat Hij doet! Dat is geen vrijbrief voor mensen om maar te doen en te laten met anderen wat zij willen. Immers, de Heere ziet en weet *alles*...

Maar het is wel de *troostrijke* wetenschap van de Zijnen. Hun weg wordt in wijsheid geleid. En God weet *veel beter* van ik en u, wat goed voor ons is.

En weet u wat het wonder is? De Heere zegt ook *waarom* Hij het doet. Leest u maar mee in vers 4:

En Ik zal Farao's hart verstokken, dat hij hen najage; en Ik zal aan Farao en aan al zijn heir verheerlijkt worden, alzo dat de Egyptenaars zullen weten, dat Ik de HEERE ben.

De Egyptenaars zullen weten, zegt God, dat *Ik* de *HEERE* ben.

Die omweg zal *bekend* worden. De mensen zullen het *horen*, ze zullen het *zien*. Waarom?

Opdat *God* verheerlijkt zal worden, en de Egyptenaars zullen weten dat Hij de getrouwe Verbondsgod is van Zijn volk Israël.

Moet dat ons, kinderen van God, niet *mild* stemmen in een weg van beproeving? Zullen we dan maar niet buigen?

Want dit is het doel van de HEERE: *Ik* zal verheerlijkt worden, en de mensen zullen weten *Ik de Heere* ben!

We kunnen zo worstelen onder ons lot, we kunnen zo vechten tegen ons deel. Maar dit is geschreven, ons tot voorbeeld, wat staat in vers 4:

en zij deden alzo...

Alles lijkt in het slop gekomen. God heeft weliswaar Zijn wijze bedoelingen, maar voor het volk Israël is het een groot *geheim*!

Ziet u ze gaan? Heel langzaam trekt de stoet naar het zuiden, in de richting van het land van Egypte. Bijna *twee* miljoen mensen, in vijf grote groepen.

Totdat de weg nauwer wordt....

Rechts (kijk eens, jongens en meisjes), *rechts* bergen...

Links, de zee...

En kijk eens, *daar...*, in de verte. Die bergen neigen langzaam naar de zee... De weg loopt dood.

Tussen Migdol en de zee, staat er in vers 2.

Rechts (kijk!), een *burcht*, een kasteel met heel veel Egyptische soldaten.

En links (kijk!) de *zee*.

Tegenover Baal Zefon. Tegenover die afgod, die erop toeziet dat iedere slaaf die vlucht, in de zee zal verdrinken... Iedere slaaf die vlucht... Vluchtende slaven, dat zijn zij..,

Hun lot schijnt bezegeld. Een doodlopende weg!

Voor (kijk es...): Voor de *zee*! Woeste golven!

En achter... Achter *farao*. Farao, een beeld van *satan*, die geen middel onbeproefd laat om Gods kinderen, juist dan, te benauwen. Leest u maar mee vanaf vers 5:

Toen nu den koning van Egypte werd geboodschapt, dat het volk vluchtte, zo is het hart van Farao en van zijn knechten veranderd tegen het volk, en zij zeiden: Waarom hebben wij dat gedaan, dat wij Israel hebben laten trekken, dat zij ons niet dienden ?

En hij spande zijn wagen aan, en nam zijn volk met zich.

En hij nam zeshonderd uitgelezene wagens, ja, al de wagens van Egypte, en de hoofdlieden over die allen.

Want de HEERE verstokte het hart van Farao, den koning van Egypte, dat hij de kinderen Israels najaagde; doch de kinderen Israels waren door een hoge hand uitgegaan.

En de Egyptenaars jaagden hen na, en achterhaalden hen, daar zij zich gelegerd hadden aan de zee; al de paarden, de wagens van Farao en zijn ruiters, en zijn heir; nevens Pi-hachiroth, voor Baal-zefon.

Gods kinderen weten de bedoelingen van de Heere vaak *niet*, als Hij hen in engten brengt. Als alles vastloopt.

Dan kan het lijken, dat alles uitloopt op een eeuwige mislukking.

En de satan slaat ons en zegt: jij? Je hebt geen heil bij God.

En ons hart klaagt: Zou er wel wetenschap zijn bij de Allerhoogste? Zal Hij van mijn bittere rampen wel kennis dragen?

Wie is nu *God*?

Is het de God van *Israël*, die ons geroepen heeft uit Egypte? Of is *Baal Zefon* God?

Wie is *God*?

Zijn dat de hindogoden en boeddhas van Indonesië? Of is het de God van Israël?

En dan volgt vers 9:

En de Egyptenaars jaagden hen na, en achterhaalden hen, daar zij zich gelegerd hadden aan de zee; al de paarden, de wagens van Farao en zijn ruiters, en zijn heir; nevens Pi-hachiroth, voor Baal-zefon.

Farao, *weet wat je doet*! De Heere heeft gesproken. Je hebt het gehoord. Je weet ervan!

Ga je willens en wetens dan toch op pad...? Misschien heeft zijn vrouw nog gezegd: Joh, het heeft ons onze *zoon* gekost, straks kom jij *ook* niet meer thuis... Zou je niet hier blijven?

Maar nee! Hij *gaat*!

Kijk, daar gaan ze. In *vliegende vaart*! Farao en *al* zijn wagens!
Niemand blijft thuis.

Kijk...! Wat is dat? Kijk, dat *stof* daar! Die wolk stof...!
Farao! O, nee...! *Farao...*!
Daar is *farao!* En daar de *bergen...*, en daar de *zee...*!
En... *waar is God...*?

Zong u niet, toen alles nog voor de wind ging: Ik zal Zijn lof *zelfs in de nacht* zingen, daar ik Hem verwacht...?

En kijk *nu* eens *eerlijk* in uw hart...

En hoor eens hoe de Israëlieten *schreeuwen* tot God. Zonder geloof en vol verwijt. Kijk maar in vers 11 en 12:

En zij zeiden tot Mozes: Hebt gij ons daarom, omdat er in Egypte gans geen graven waren, weggenomen, opdat wij in deze woestijn sterven zouden? Waarom hebt gij ons dat gedaan, dat gij ons uit Egypte uitgevoerd hebt?

Is dit niet het woord, dat wij in Egypte tot u spraken, zeggende: Houd af van ons, en laat ons de Egyptenaren dienen? Want het ware ons beter geweest de Egyptenaren te dienen, dan in deze woestijn te sterven.

Hebben we het niet gezegd, Mozes? Had ons daar *gelaten!* We hadden het goed. Dit wordt onze dood! Deze farao zal ons niet sparen. *Ze schreeuwen*, ze gaan *tekeer*.

Hoeveel wonderen hadden ze niet gezien in de afgelopen tijd? Ondenkbare daden van de Heere, hun God. *Al* de plagen in Egypte, kort gelden het pascha gegeten, de uittocht uit Egypte, geleid door een machtige hand, de weg gewezen door een wolkkolom en vuurkolom... En *nu?* Wat is er van over...? *Niets!*

U zegt, het zijn vast alleen de *onbekeerden* geweest, die zo geschreeuwd hebben...
Maar kijk eens in vers 11: *En zij zeiden tot Mozes. Zij, allemaal.* Ook Gods kinderen.
Ook *wij* moeten ons hierbij scharen. Is dat *ook* niet een les? Een les op de leerschool van het gebed? Dat we zoveel *kwaliijk* bidden, *zonder geloof*, en *vol verwijt?* Heere, *waarom* doet U dat zo?

En... hoe is het ondertussen met *Mozes?* Hij zegt het wel in vers 13 en 14:

Vreest niet, staat vast, en ziet het heil des HEEREN, dat Hij heden aan ulieden doen zal, want de Egyptenaars, die gij heden gezien hebt, zult gij niet weder zien in eeuwigheid. De HEERE zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn.

En hij *weet* waarom de Heere dit alles doet... Maar toch, ook in *zijn* hart is bange vrees.
Immers in vers 15 staat:

Toen zeide de HEERE tot Mozes: Wat roept gij tot Mij?

Bange vrees, en *toch...* *tegelijkertijd* (zo staat in de Hebreeënbrief) hield Hij zich vast als ziende de Onzienlijke. Hij werd niet gezien door farao, niet gezien door zijn broeders. Maar hij hield zich door genade vast als ziende de onzienlijke God!

Wat is de boodschap des Heeren, op deze dag? *Alles is anders* gelopen dan gedacht. *Alles is vastgelopen!* U ziet geen uitweg...

Dit is de boodschap des Heeren op zulk een dag:

Vreest niet, staat vast, en ziet het heil des HEEREN, dat Hij heden aan ulieden doen zal, want de Egyptenaars, die gij heden gezien hebt, zult gij niet weder zien in eeuwigheid. De HEERE zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn.

Gij zult *stil* zijn. *Afwachten?* Armen over elkaar? We zullen wel zien... Hoe geneigd zijn we om dat te zeggen...

Maar dat is niet dit 'stil zijn'. Dit *stil zijn* is ook een les die de Heere Zijn kinderen leert. Stil zijn, dat wil zeggen: Steunen op Gods Eigen Woord.

U hebt het toch gezegd, Heere? O, doe dan toch wat *U* gezegd hebt?

Stil zijn, in moeilijke omstandigheden, in bange zielenood... Daar is geen mens toe in staat!

Wij springen op. Fel zijn we. Tegen Mozes. We zouden die man wel bij zijn *keel* willen grijpen!

Maar deze gestalte van het hart is werkelijk een Godsgeschenk: *stil zijn* en *wachten* en *zien* wat de *Heere* zal doen. Aan Zijn volk, aan de Egyptenaren, en dat vanwege de eer van Zijn Naam.

Gods kinderen, ook de hoogst beweladigden, die kort tevoren pilaren leken, rotsen in de branding, blijken in beproeving slechts leerlingen te zijn op Christus' school.

Het kan dat een dominee zijn gemeente bemoedigt, net als Mozes dat deed, maar dat het ondertussen in zijn hart stormt. Het kan zijn dat hij ambtelijk bemoedigt, maar dat het in zijn hart van binnen roept: Zou God Zijn gena vergeten, nooit meer van ontferming weten...?

Waarom? Opdat we allemaal *in onmogelijkheid terecht zouden komen...*!

In de *onmogelijkheid*. Voor een *kolkende zee*.

Een zee van *tijdelijk nood*. Van ziekte, van ruzie, van werkeloosheid, van tegenslag. Een zee van verdachtmaking en geweld.

Voor een *kolkende zee*.

Een zee van *zonde en schuld*. Heere, ik heb gedaan dat kwaad is in Uw oog. Gedenk toch niet aan de zonde van mijn jeugd.

We lopen *vast*. Uitgeleid uit Egypte. Een beginsel van genade door God gelegd in ons hart, geleid door een wolk- en vuurkolom, maar dan...gebracht in de engte. Voor de zee...

De *zee*... Een beeld van Gods *oneindige toorn*. Van de *toorn* waarin wij rechtvaardig moeten verdrinken. Als we zien dat we *zo*, zoals we zijn, niet geschapen zijn. We zijn *moedwillig* gevallen. We hebben het verbond *verbroken*. We hebben de *dood* verdiend.

Oog in oog met de *zee* van het recht van God. In *alles* tekort en verloren.

Daar wordt het in het leven van Gods kinderen een verloren zaak, opdat zij *overal buiten* zouden vallen.

Mozes vreest. Mozes roept.

Tegenspoed wordt in ons leven geheiligd, als de Heere erin meekomt. Als het ons brengt aan Zijn voeten!

En, als het zover komt, dan mogen Gods kinderen hopen, en mogen alle vijanden vrezen!

Want, wat is het *antwoord* van de Heere? Het staat in vers 15:

Toen zeide de HEERE tot Mozes: Wat roept gij tot Mij? Zeg den kinderen Israels, dat zij voorttrekken.

Denkt u, Mozes, dat het *verloren* is? Denk je dat *Ik* er niet vanaf weet? Denk je, Mozes, dat *Ik* me *vergist* heb?

Mozes, en ook Gods kinderen onder dit volk van Israël, ze worden geleid in *engten*, opdat... opdat ze *roepen* zouden! Dat *gebed*, dat *roepen*, wordt door God Zelf in het hart gewerkt.

Hoe? Als we oog in oog komen te staan met de zee: God wil dat aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiede. Door welke weg wordt dat bidden, dat roepen gewerkt in het hart? Door een weg van *verlies*. In *die* weg wil God Zijn Christus verheerlijken. Niet om ons gebed, maar wel door de weg van dat gebed!

En de Heere hoort zo graag dat roepen! Dat geroep uit het hart van Zijn kinderen. Dat roepen uit hun nood om verlossing!

Opdat *Hij* eer zou ontvangen. Opdat *Hij* de eer zou ontvangen, als *Hij* een pad gaat banen! Als Hij Zelf licht laten vallen op *Hem*, die dwars door de diepste zee van Gods toorn een pad wilde banen.

God baande door de woest baren en brede stromen ons een pad.

Dat brengt ons bij ons tweede aandachtspunt:

b. gebaande weg:

Zeg de kinderen Israëls dat zij voorttrekken!

Maar... *Ze kunnen* niet voorttrekken! Niet naar links, niet naar rechts, niet vooruit, niet...

Het is stilstaan of vallen in de handen van de Egyptenaren.

Juichend zijn ze uit Egypte gegaan. Over een dag of tien zijn we *thuis*, in Kanaän! Beladen met goud en zilver! Voorwaarts!

Maar nu...? Voorttrekken...? Maar... er *is* toch geen weg vooruit?

Moeten we niet *teruggaan*? Er zijn er vast die het gefluisterd hebben: laten we teruggaan, laten we ons overgeven aan Farao!

Maar nee!

Zeg de kinderen Israëls dat zij voorttrekken!

Rechts bergen. Links de zee. Achter farao, de vriendschap van de wereld, de dood. En voor: geen weg... Althans... geen weg die *wij* met ons verduisterde verstand zouden kunnen bedenken of banen.

Gelukkig als de Heere ons geen rust gunt, met alles wat wij met ons meedragen. Met alles buiten Christus.

Hij *neemt het ons af*. We *verliezen het allemaal*. Zo wil God vanuit de diepten van onze nood onze ogen omhoog richten! In die weg wil Hij ons onze armoede en ellende grondig leren kennen. En terwijl Hij in gunst, het oog van Zijn benauwde kinderen omhoog richt, *leert Hij hen roepen*: Heere, ik geloof, kom mijn ongelovigheid te hulp!

Waarom toch zo'n zware weg? *Waarom* zoveel moeite en strijd?

Er is maar een doel: *Ik*, zegt God, *Ik* zal verheerlijkt worden!

Laat ons, Heere, in die weg dan maar bukken voor U. Als U maar aan Uw eer komt!

En dan... van volgt vers 19:

En de Engel Gods, Die voor het heir van Israel ging, vertrok, en ging achter hen; de wolkkolom vertrok ook van hun aangezicht, en stond achter hen.

De *Engel des Heeren vertrekt!* Wat een *schrik!* Deze Engel des Heeren, de Christus Gods, de vlam van de braambos, de Zone Gods vertrekt! Alsof Hij hen *verlaat!* Wat een *schrik!*

Maar kijk! O, *wat* een wonder, *wat* een troost. Hij gaat *achter* hen staan! En van achter hen laat Hij licht Zijn vallen op dat nooit ontdekte spoor. Op dat pad dat de Heere Zelf baant op de bodem van de zee!

Donker wordt het, *stikdonker* in het leven van de Egyptenaren. Zij hadden de heerlijkheid van God niet op het oog, alleen de heerlijkheid van hun eigen koninkrijk.

Maar voor de Israëlieten schijnt *licht*. *Licht* op het pad, dat de Heere *Zelf* gaat banen!

En terwijl het buiten aardedonker is in de wildernis van de woestijn, ligt voor hen een helder pad! *God* baande door de woeste baren en brede stromen hen een pad. En het *vriendelijk* licht van Gods aanschijn schijnt op hun pad...

Wat een wonder, als de Heere in het leven van Zijn kinderen, voor het *eerst* licht laat vallen op *dit* pad... Een weg door de zee... Gebaad door Hem, Die daar ook Zelf Zijn licht op laat schijnen.

In de *onmogelijkheid*, valt *licht* op een *geopende* weg! Op de weg die Christus gebaad heeft, op de weg die Hij gebaad heeft door Zijn bloed.

Christus is ondergegaan in de diepste zee van Gods toorn, om voor een wederhorig kroost een pad te banen!

‘Heere, het zou terecht zijn, als ik zou verdrinken. Als ik vallen zou in de handen van Farao. Maar... wat zult U dan doen met Uw grote Naam?’

Een pad geopend, daar waar geen pad was. Toen alle hoop mij gans ontviel, en niemand zorgde voor mijn ziel, toen hebt U, o God, een pad gebaad.

Kinderen van God, moeten we niet vaak door eigen *schuld* de *oefeningen* in het geloof missen? De *vorderingen* op de levensweg? Omdat we de Heere zo aan Zijn plaats laten, en steunen op gebroken bakken die geen water houden? De Heere heeft het toch niet verdiend om vergeten te worden? Hij die *in het verleden* een pad baande, wil *ook nu* een weg banen waar geen weg is!

In *tegenspoed* en *zorg* heft Hij uw oog omhoog.

In de *schuld* die wij dagelijks meerder maken, wil Hij ons oog richten op de meerdere Mozes! Op Hem, Die inging in de diepste zee van Gods toorn. Hij is ondergegaan onder vloed van Gods toorn, maar Hij bleef staande, een heeft een weg gebaad, voor mensen die geen weg meer zien!

Konden we maar meer op de Heere vertrouwen. Gelijk zich vader ontfermt over de kinderen, also ontfermt Zich de Heere over degenen die Hem vrezen. Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, door rivieren, zij zullen u niet overstromen.

Mozes strekt zijn hand uit over de zee, en er wordt een pad gebaad.

En *dan...*, dan komt langzaam die hele stoet beweging. *Sommigen* in geloof, *anderen* in ongelooft. Links en rechts rijzen muren van water omhoog. Zo gaan ze op pad, helder verlicht door het licht dat God Zelf laat schijnen op Zijn pad.

En dan..., dan nog een *laatste* beproeving... Als de dag begint te lichten ziet Farao wat er gebeurd is!

De paarden krijgen bevelen! De wagens schieten vooruit!

Zouden sommigen niet bang achterom gekeken hebben, ondanks de grote daden van de Heere? Wat zou *u* gedacht hebben...?

Wat is het geloof van Gods kinderen vaak *klein*, als hun weg door *diepten* gaat. Maar Heere bekroont het geloof, dat beoefend wordt in de weg van stille gehoorzaamheid, als het wandelt tussen muren van water. En *niet een* van Gods kinderen zal omkomen. Hoe zwaar de bestrijding ook is, hoe zwaar de mokerslagen van satan, hoe veel ongelooft en twijfel er ook is in hun hart. God staat in voor de zielen van Zijn kinderen.

Want... Zijn eer is er mee gemoeid!

Daarom komt geen kind of knecht God ooit bedrogen met Hem uit!

Grijp daarom *moed*, bestreden zielen, daar is een *overkant*. En op Gods tijd, zult u vaste grond onder de voeten verkrijgen!

Hoe verwonderd zullen we dan zijn, om zoveel goede zorg en wonderlijke leiding van de Heere

Hoe beschaamd zullen we dan zijn, om zoveel angst en paniek, om zoveel schelden op Mozes.

Hoe verblijd zullen we dan zingen: wat zal ik de Heere toch vergelden, voor al Zijn weldaden aan mij bewezen.

Bedenk ondertussen, gemeente, dat velen door de Rode Zee gegaan zijn, die *in hun hart* toch vreemd waren aan het werk van Gods Geest. Ze waren alleen *meelopers*. Maar ze zijn niet *door het geloof* door de Rode Zee gegaan.

Het gaat erom of u *in Christus geborgen* bent.

Of u *alles* hebt leren verliezen, op een doodlopende weg.

Of de *Heere Zelf Zijn licht* heeft laten schijnen op dit pad! Dat door Christus is gebaad, dwars door de woeste golven van Gods toorn heen.

Is het ooit *vastgelopen* uw leven?

Zoals in het leven van *Manasse*, toen het benauwd werd in zijn ziel?

Zoals in het leven van *Saulus*, die uitriep: Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?

Zoals in het leven van de *stokbewaarder*, die riep: wat moet ik doen?

Zoals in het leven van de *tollenaar*, die riep: O God, wees mij, zondaar..., genadig!

Of... of hoort u bij *Farao*?

U benauwt het volk van God. U luistert niet naar al die roepstemmen.

En ondertussen denkt u een goed excuus gevonden te hebben. Het viel u op, ja, ik zag het ook, er staat van farao: *de Heere* verstokte zijn hart... Zie je wel, dacht u, hij kon er ook niets aan doen. Kan *ik* er iets aan doen?

Beste vrienden, denkt u dat farao, terwijl zijn strijdswagen zinkt, en de golven over hem heenspoelen, terwijl het verstikkende water in zijn keel gutst en hem de laatste adem uit de longen perst... denkt u dat farao *toen*, na *alle* roepstemmen, na *alle* ernstige waarschuwingen, nog de *moed* heeft gehad om te zeggen: Heere, *waarom*? Nee... Hij verstomde.

En zo zult u *ook* verstommen in het Goddelijke gericht, als u doorgaat met te denken en te zeggen: Kan *ik* er iets aan doen?

Wees gewaarschuwd, lieve vrienden! Laat u met God verzoenen eer het te laat is, en u met Farao gestort zult worden in de zee van Gods ondraaglijke toorn!

Val de Heere toch heden te voet!

Of staat u *voor de zee*? Werkelijk. Niet als die talloze meelopers, maar als een arme zondaar. Die niet in de eerste plaats zegt: hoe kom ik hierdoor? Maar: hoe komt God aan Zijn eer?

Geen weg, en een *zee* van schuld.

Hoor, er klinkt een stem: *zeg de kinderen Israëls dat zij voorttrekken!* Wat voor ons onmogelijk is, is mogelijk bij God. De meerdere Mozes baande een weg!

Ging Hij niet, volk van God, voor *u* door de zee?

Baande Hij niet een pad voor *u*, door het bittere lijden van Zijn ziel?

Hij heft Zijn staf omhoog, Hij baant een weg waar geen weg is. Hij leidt door *diepten*, ja dat wel, door diepten, maar *tot* de eeuwige verlossing. Opdat een ieder zal weten dat Hij Heere is, een Koning over de hele aarde.

Hij blijft Dezelfde. Al woeden hevige stormen, al kruist straks de dood ons levenspad. Als *Hij* Zijn staf opheft, zal Hij Zijn kinderen leiden door de zee, naar het land waarvan geldt: de zee was niet meer!

Dan is de leerschool doorlopen, de weg van lijden, van tranen, van onmogelijkheid, de weg van schande. Loopt die weg dan maar *gewillig*, ziende op de overste Leidsman en Voleinder van het geloof. Die om de vreugde Hem voorgesteld, het kruis heeft verdragen, de schande veracht.

Straks is *alles* voorbij: Dan zijn er geen tranen, geen slagen meer. Dan is er geen schuld, geen zonde meer. Dan zijn we voor altijd verlost van dit lichaam der zonde en des doods, waaronder wij *nu* nog zuchten: *ik, ellendig* mens. Dan is het pad gelopen, het pad waarop *Hij*, in de benauwdste ogenblikken Zijn licht liet schijnen en ons vriendelijk en vaderlijk bij de hand nam. Dan zetten we onze voetstap op de vaste grond van de overkant, dan zijn we thuis.

Dan zullen we eeuwig zingen. We zullen staan naast de zangers, die staan aan de glazen zee. Helder als kristal. Dan zullen we, vol verwondering, verbazing, vreugde en verrukking blikken, in die zee. In die *peilloos diepe* zee.

We zullen blikken in de diepste zee van Gods onbegrijpelijke liefde, van de liefde van Zijn eeuwige welbehagen.

Ons gezang, aan de oever van die zee, zal nooit meer verstommen. Dit zullen we zingen, voor altijd:

Het was door U, ja door U alleen, om het eeuwige welbehagen.

Zo dan geliefden, vertroost elkander met deze woorden.

AMEN